

TOPI • LISTI

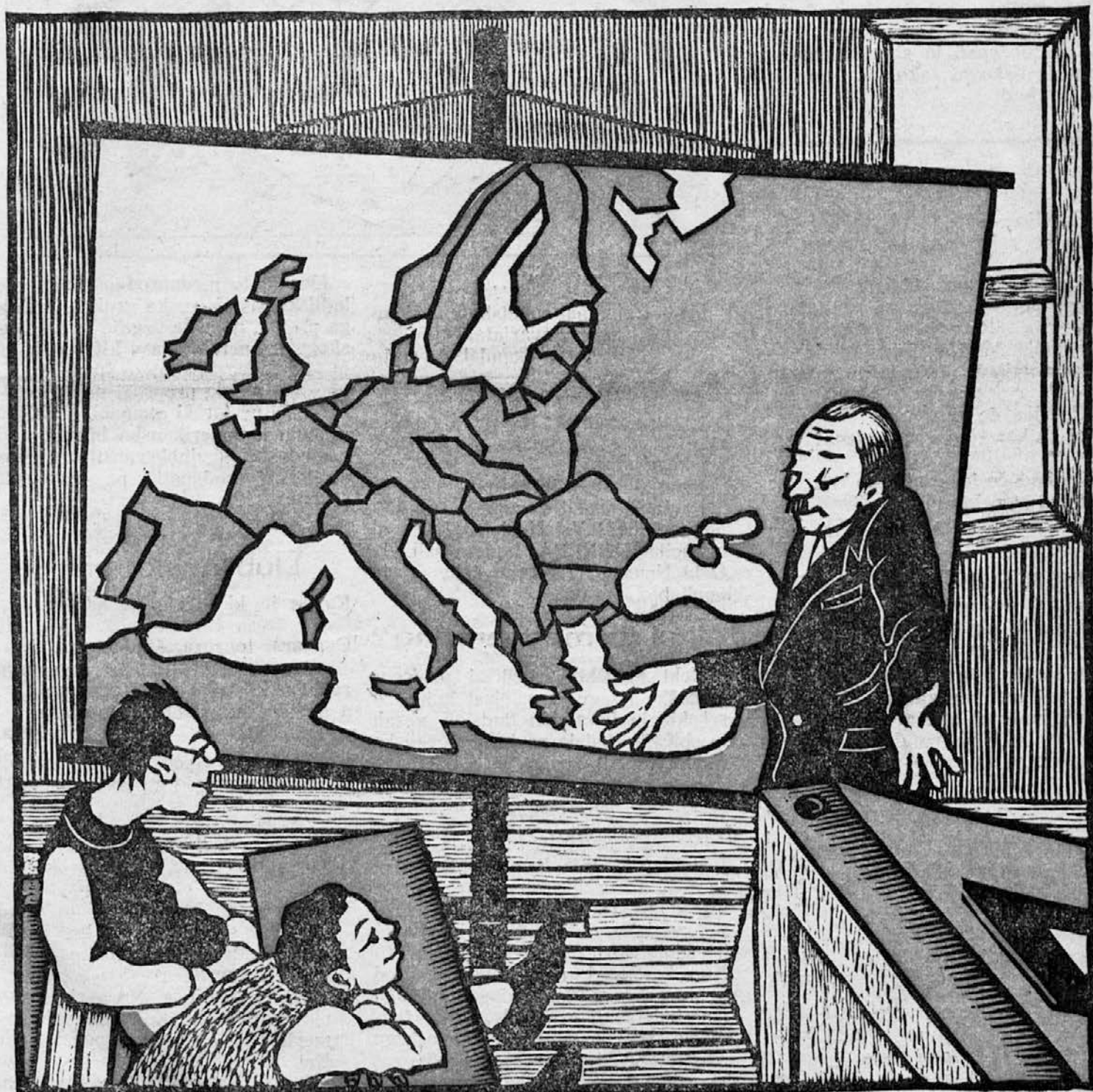
LETO I.

LIST DOBRE VOLJE ZA SLOVENCE. / IZHAJA DVAKRAT MESEČNO.

ŠTEV. 14.

Tek, račun pri Ljubljanski kred. banki, podr. Maribor št. 11.258. Naročnina: četrletno din 9.—, polletno 16.—, celoletno 30.—.

ZEMLJEPIS

Profesor: »Tako, obrazložil sem vam meje Evropskih držav; poudarjam pa, da se bomo morali tekom leta k mejam še najbrž večkrat povrniti!«

Že običajen poziv naročnikom »Totega lista«, naj nam blagovolijo nakazati naročnino, v tej številki izjemoma izostane; nakazete nam pa denar kljub temu lahko...

JE TO VIC?

»Kočevski Slovenec« z dne 25. avg. mi je prišel slučajno v roke. In kaj sem tam čital? List poziva naj prepovejo izdajanje »Totega lista«, češ, da piše proti režimu! — Spričo današnje cenzure bi bilo to tudi pri najboljši volji popolnoma nemogoče. Zagotavljam gospodom iz Kočevja, da ni namen »Totega lista« nekatere napadati in druge izpuščati. Prav vsem bomo — po možnosti in s posebnim ozrom na tiskovni zakon — povedali »ta svoje«!

Božo.

PRAVIJO...

Pravijo, — pa to ni res, da bo v kratkem smrtni ples.

Pravijo, da pes, ki laja naj nas s strahom ne navdaja.

Pravijo, kdor v druge pljuje sebe najbolj ponižuje.

Pravijo, da rasa ena ni za kar »čez vse« rojena!

Za bodoče bo »anšluse« treba vprašati tudi —

B.

PRIBEŽALIŠČE GREŠNIKOV.

Mesto Maribor je nekako pribežališče grešnikov. Semkaj se je zahtelo par čeških kazencev. Ker pa njih službeni kroj neugodno vpliva na poštene možgane — kaznenci nosijo namreč bele nogavice, — jim gre naše ljudstvo dobrosrčno »na noge«.

SAMOZAVEST.

Nemec kliče: »Heil!«
Švicar prosi: »Seil!« —
a Tirolec: »Pfeil!«

Mi pa pravimo: »Zakaj, saj je dosti — fičafáj!«

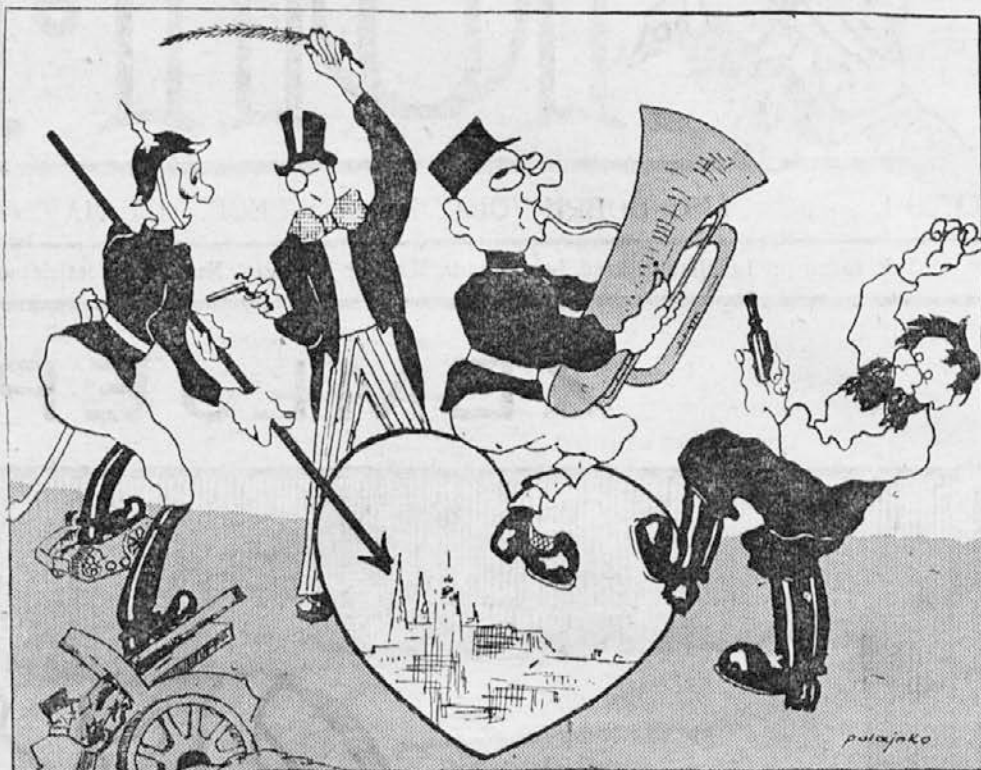
Krpéj.

KRANJSKI TANGO.

Naš kranjski fant brez vina,
dekle brez rožmarina,
ciganka brez uši —
tri nemogoče so stvari.

Krpéj.

Praga — srce Evrope!

DA, DA...

Dva Čeha na sudetsko-nemškem »ozemlju« se pogovarjata.

Prvi: »Joj, to bo škandal, če se to razve!«

Drugi: »Kaj pa?«

Prvi: »Pomisli: na neki nemški manjšinski šoli imajo — češkega šolskega slugo!«

Drugi: »No — in kaj potem?«

Prvi: »Pomisli vendar na politične posledice! Vsi Henleinovi listi in agencija DONEBA bodo pisali, da Čehi Nemcem zapirajo šole — in imeli bodo prav.

Ali ni to mednarodno?

Neki nemški vseučiliški profesor iz češke Prage je napisal knjigo o srbskih in hrvatskih ljudskih verah in običajih, izdala pa jo je slovenska Mohorjeva družba.

(Schneeweis, Grundriss des Volksglaubens... der Serbokroaten).

ve.

Italijanski državljani Spiridis, ki se je rodil v Turčiji, a je grškega porekla in biva na Kitajskem, je vložil pri angleškem sodišču v kitajskem Tiensinu tožbo zoper angleško občino, ker mu je razveljavila že pred nekim časom dano dovoljenje, da sme izdelovati v neki francoski žgarnjarni škotski whisky iz japonskega alkohola. V tem procesu ga je zastopal ameriški advokat, za tolmača pa mu je bil neki Rus, po rodu Čerkez.

ve.

Mar ni to mednarodnost, ako gre indijski paša z rusko grofico, grškega profila, nemške vzgoje in italijanskega temperamenta v kitajski hotel in jo v japonski sobi za špansko steno na perzijski preprogi poleg švedske peči na turški otomani, z afriško vročino in ameriško hitrostjo pa z angleško hladnokrvnostjo in avstralsko nerodnostjo pa francosko strastjo...?

ve.

Ljubljanske ure.

Kaj ur je, ki kažejo čas nam v Ljubljani,
Cenzura, tonzura, študentova kvestura,
rejenim filistrom samo sinekura,
a bednim brezdomcem prodana babura.

Recite, kdo v zmedi in stiski in bedi tu našel bo pot, ki ga vodi po sredi!
Krpéj.

Bo že res, da hodijo ljudje v Graz samo na izlete, tam pa nočejo ostati.

Bo že res, da je mariborskim psom napočila srečna doba, ko imajo na Glavnem trgu toliko novih kandelabrov.

Bo že res, da je g. Rosnerju težko plačevati davke, ko se ne sme zameriti ne Košakom, ne mestni občini.

Bo že res, da so dobile v Mariboru z jesenjo bele nogavice rjavo barvo. So pač dozorele na Mariborskem tednu.

Narodni, socialni, politični in pasemski problemi na Ljubljanskem velesejmu.

Oče Stržen iz Smokuča ni bil nikoli preveč vnet za svojo boljšo polovico. Menil je, da je dovolj, če sliši pridigo vsako nedeljo v cerkvi, ne pa, da bi mu baba pridigala v petek in svetek še doma.

Mati Strženka se seveda ni dala ugnati in je obdržala prelepo navado neusahljive zgovornosti. Zavaljo tega se mož niti tedaj ni dosti zmenil za ženo, ko je začela segati po njej božja dekla. Nazadnje je postalo tako resno, da so se zbrale sosede in znanke ob Strženkini bolniški postelji ter začele jadikovaje moliti za srečno smrt, medtem ko je oče Stržen uporno hacal po vrtu in vlekkel svojo čedro.

Čez čas pride za njim potrta soseda, češ:

»Stržen, žena ti je za večno zaspała.«

»Reci ženskam, soseda,« odvrne Stržen, »naj rahlo ravnajo z njo, da se ne predrami!«

DRAGI »TOTI LIST«!

Brez dvoma si slišal kdaj koga tarnati, da ga je pošteno ogulil kak advokat. Saj je že Josip Stritar pel o možeh tega poklica: »Pero pomoči, goldinar skoči.«

Vsem prizadetim v tolažbo, drugim pa v razvedrilo zato sporočam novico, da so zdaj tudi oni malo »nastradali«. Njih pokojninski zaklad, oziroma kakor se to v izbrani slovenščini tako lepo glasi: **Penzijski fond advokatske in notarske komore v Ljubljani** je kupil blizu poslopja, kjer se po \$\$\$ deli pravica, parcelo za svojo palačo in je plačal m² samó po piškavih — 900 dinarjev.

»Hardun«, pravijo pristne ljubljanske srajce, »tu se nem šika!«

Gospodje se jim seveda smejejo, češ:

»Seme, mislite, da smo dali te solde mi?!«

Krpéj.

IZ DNEVNIKA.

Kar po modi kje se nosi, vse o kmetu govori, kar o kmetu največ kvasi, kmečkih žuljev se boji.

Krpéj.

DO KONCA VESEL...

B. Vdovič, ki se je rad pod svoje dovršene prevode Krylovljevih basni podpisoval kot Georges, je bil duhovit šaljivec in jedek satirik. Kako je bila ta poteza njegove osebnosti živa, pove anekdota

Vdovič je obolel, nič ni pomagalo, v ljubljanski bolnici je bliže in bliže prihajala k njegovi postelji bela smrt. Tedaj ga je duhovnik previdel in mazilil s sv. oljem, Vdovič pa že domala v agoniji:

»Pa še kisa ne pozabite, gospod župnik!«

Krpéj.

IZ POLITIČNEGA ALBUMA 1938.

Kot vsako dékle ni devica, tak vsako žito ni pšenica: Pri nas pa láhko vsak lizun si snaži svoj nečedni kljun.

Kjer spoštovan je kdaj skopuh, tam v čislih bo še — ovadah.

Krpéj.

Miha Parobek je gorenjski rojak, učen gospod in profesor v Ljubljani. Pa je smola hotela, da se mu je vnelo srce za Minko, prelepo edinko bogate vdove. Odločen, kakor se za Gorenjca spodobi, razodene Miha Minki svojo bolečino, gospodična pa pravi, da bi mu rada lajšala gorje. Naj kar pride in se pomeni z materjo, pa bo kmalu lahko vse urejeno.

Miha Parobek živi v sedmih nebesih, naroči v cvetličarni šopek za pol svoje mesečne plače, zleze v izposojen frak in dostojanstveno odide snubit.

Bogata vdova ga sprejme v staromodnem salonu in z ledenim mirom poslušá Parobkov ognjeviti govor.

»Koliko pa znašajo, če smem vprašati,« se končno oglasi gospa, »vaši povprečni mesečni dohodki, gospod profesor?«

»Tisoč osem sto dinarjev!« s podarkom pove Parobek.

Gospa prekriža roke v naročju in globoko vzdihne:

»Oprostite, gospod profesor, ali to vendar moji hčerki niti za robce ni dovolj.«

Miha Parobek srdito šine kvišku:

»Če je tako smrkava, je pa ne maram! Zbogom!«

Krpéj.

Kronika o Ljubljanskem velesejmu.

Ljubljana, naše mesto belo —
središče narodne časti,
v septembru se je razživel
ob tujcih, dežju in megli.

Ker smo na gobcih oboleli
in ker na parkljih nas tišči.
zato smo davek svoj odšteli
na velesejmu — umetnosti.

Umetnosti pa ni brez cvenka,
a ko v Ljubljani cvenka ni,
ljubitelju po mislih klenka
podoba, ki si jo želi.

Jo dolgo tiho opazuje,
potem pa smuk pod suktnjo z njo!
Umetnik — spretnost občuduje,
ljubitelj dvojno umetnost to.

Izvrstna je bila razstava
pohišstva, strojev, pijandur,
ki večna jim ostane slava
rekorda — sredi nočnih ur.

Zverin visokih tu obilo,
a malo dobrih je ljudi,
zato Ljubljani v tolažilo
razkazali so se nam psi.

Skočile v ceni so device,
zaman jih je iskal galan,
tem več pa v posteljah stenice
so povzročile jedkih ran.

Politika bila je v modi
in pendrek je ponosno pel,
jaz pa iz bojev še povsodi
izmotal sem se zdrav in cel.

Zato zdaj pesem to Ljubljani
zakrožim v »Totem listu« v čast:
če ljutomerčan me vprijani,
bom morda še kdaj skočil v past.
Krpelj.

Marela.

Kmet zapustivši hotel, opazi, da je v sobi, kjer je bil prenočil, pozabil — marelo. Obrne se, steče v hotel, hoče v svojo bivšo sobo, pa mu zastavi vratar pot, rekoč: »Kaj pa mislite? Pravkar je najel sobo mlad parček, ki je na poročnem potovanju!« Pravi kmet: »Ali jaz sem pozabil notri svojo marelo!« Odrvne vratar: »Bog pomagaj, zdaj ju ne morem motiti! Počakajte nekoliko!« In odide.

Kmet čaka, čaka. Nervozno stiska glavo k vratom svoje bivše sobe.

Od znotraj začuje: »Čigava je ta glavica, čigav je ta nosek, čigavo je to ušesce, čigava so ta usteca, čigav je ta vratek, čigav je ta trebušček, čigava je ta nožica, čigavo je to bederce, čigava je ta...?«

Takrat pa kmeta mine potrpežljivost in zatuli v sobo: »Če prideta do marele, — ta pa je moja!«

DOBRA RESTAVRACIJA.

»Kako si zadovoljen s hrano pri »Kapunu?«

»Hvala. Če bi bila juha vedno tako topla kakor je pivo, vino tako staro kakor so žemlje, goveje meso tako mehko kakor so trdo kuhana jajca, pečenka tako mastna kakor je natarajca, solata pa tako osoljena kakor so cene, bi bila to prva restavracija v mestu.«

Pri srbohrvaški uri vadijo sklanjanje. Pravkar vadijo primer »dvoje dece«.

»Vokativ?« zakliče profesor zaspnemu dijaku.

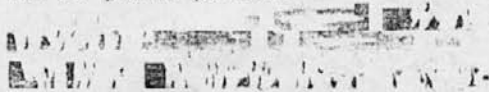
Ta se zbudi iz dremavice in reče: »Dva deci!«

— Sudetski Nemci so te dni suggestivno vplivali na svoje brate v pohorske Nemce, ki so, kar se rase tiče, nekako to med ljudmi, kar je v kraljestvu kužkov takozvani »pinč« ali »potpuri«. Pohorskim Nemcem je zato po lokalih in drugod, kjer so bili na varnem, silno rasel greben. No razen običajnih črnilnih madežev po redkih, belih nogavicah, — ki hvala bogu vplivajo na sicer mirno slovenstvo, kakor rdeča ruta na bika — in nekaj vijoličastih marog tam niže hrbta ni bilo hujšega. In Maribor je začuda še zmeraj pod — Jugoslavijo.

— Mariborske šole, ki so zato znamenite, ker so — razen lemenata, ki je v njem še dovolj prostora in se zato gradi impozantno draga nova stavba pod Kalvarijo, — prenapolnjene, so začele s poukom in ima zato mariborska — davkarija obilo posla in starši obilo denarja — manj...

— Mariborska parkljevka je bila mnogo pohlevnejša od ljubljanske, kar je znak, da premore Maribor zelo zdrave in trdokožne živine, kar se pozna povsod.

— Župnik mariborske starokatoliške cerkvene občine, ki je učitelj, je premeščen in pojde te dni v Baško, čez 10 mesecev pa s polnimi leti v pokoj... Drugače je, kot bi se spodobilo tudi za druge duhovnike, še precej neoporečen. Edina napaka, ki jo ima, je, da je — starokatolik...

— Hitler, Šušnik in Korošec so se te dni sestali precej okrnjeni na političen sestanek. Pa ne v Berchtesgadnu ali v kakem dunajskem hotelu, temveč v — mariborski bolnici... In ima celo vsak svojo lastno posteljo, čeprav je v mariborski bolnici. Pravijo, da je bil Korošec od začetka zelo na roke s Šušnikom, zdaj pa je bolj prijatelj s Hitlerjem, ker Šušniku trda prede... Je pač križ ž njim.

— V Ljubljani imajo za nič mitničarje in še slabše nogometase. In ni nič čudnega, ker so Slovenci vendar — inteligenten narod. Inteligenca pa še ni bila nikoli nogometna, niti ne sodi za mitničarja. Tega se tudi dobro zavedajo in postavljajo za mitničarje take, ki zacarinijo tudi — pesniške zbirke in drugo neužitno robo. Revez pa je pri vsem tem slovenski pesnik; ker njegovih pesmi nihče ne bere, mora plačati zanje še mitnino. —

NEVERJETNO.

Millionar čita časopis in reče: »Delavci so pa res čudni ljudje. Sedaj hočejo delati osem ur na dan; meni pa je že preveč, če delam pol ure. Res neverjetno!

Petelinček in petelin.

Petelinček lepo poje, kadar vabi putke svoje, putke kokodakajo, vse za njim korakajo...

Raste mu greben, kar da se, ker ves rod kokošji rase zanj se zbira na branik, i — petelin sam, vodnik...

Je ta rod usode težke: za želodce je človeške, tečna hrana, rajska slast, sebi pa samo v — propast...

Petelinček — to preudari, naj, petelin, ti bo mari: Pusti svet, ne drezaj vanj, sicer ob greben boš djan!!!

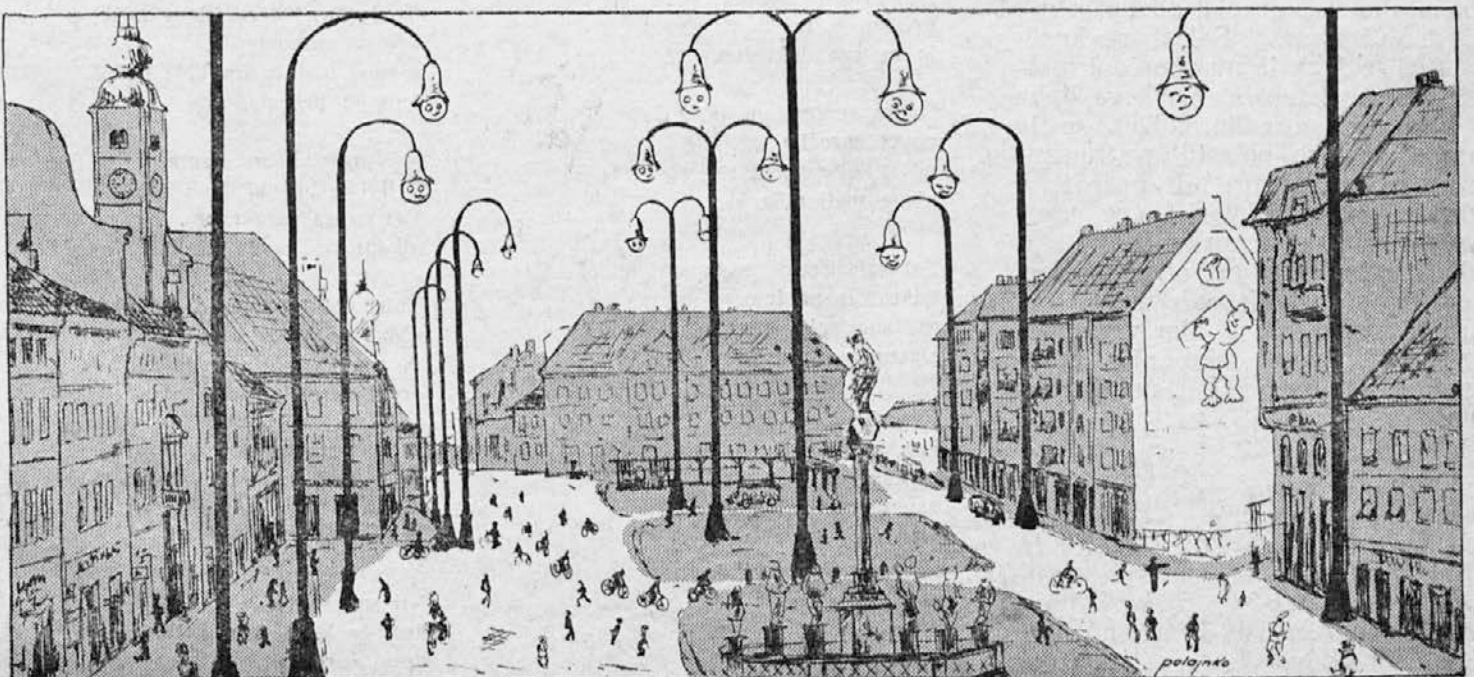
Marsikdo je tega kova: pesmi tej ne ve naslova! Nemiški on imenovan je: »Das Hähnlein und der Hahn.«

Separatist.

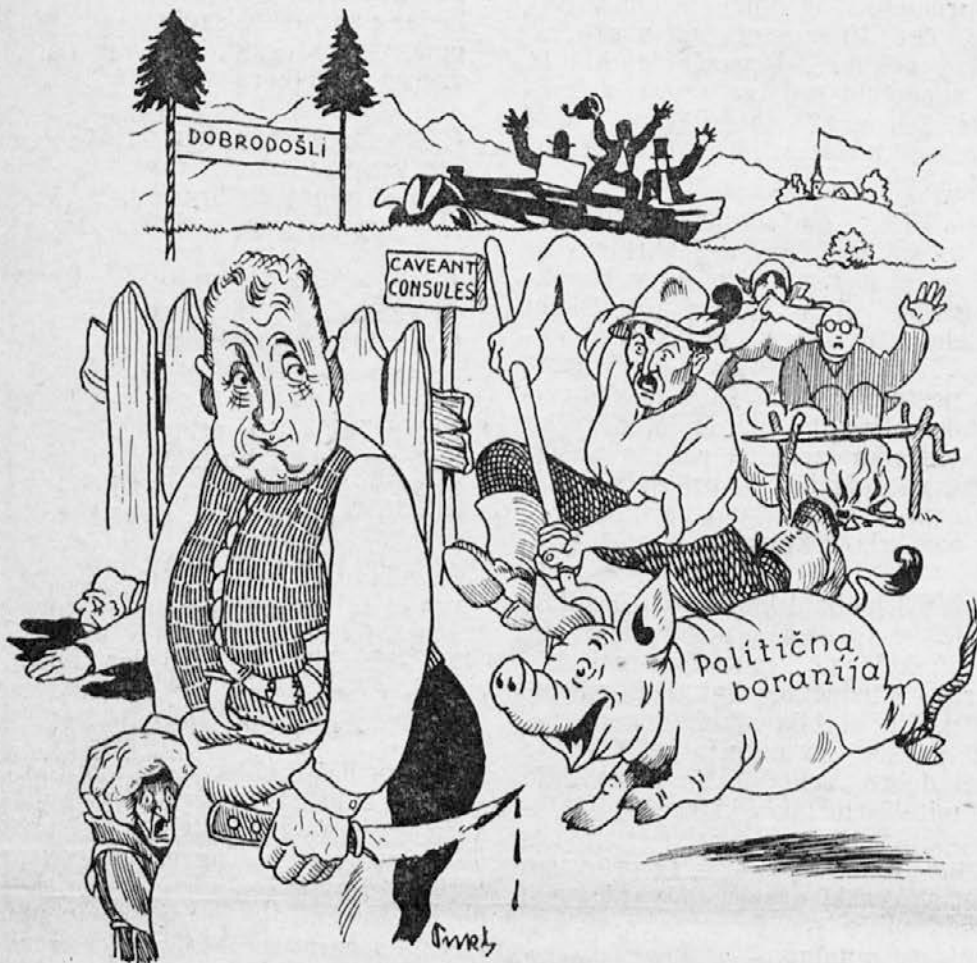
Ob priliki motociklističnih dirk smo na cilju zaman pričakovali dirkača — Hrvata. Startal je, del proge prevozil in se naenkrat nekam izgubil. Povprašal sem soseda, kaj naj to pomeni. Pa mi reče: »Je pač Hrvat, separatist. Najbrž je krenil kar — po svoji poti.«

Ali res naša črnilna industrija podpira naše štajerske hitlerjevce? V teh zadnjih časih se širijo vesti o novem izrednem procvitu naše črnilne industrije in je le-ta že sklenila podpirati v bodočnosti vnete nosilce tako izzivalno belih nogavic.

Maribor — velemesto luči.

Sodobna poletna idila.

Jesenski čas je čas sadov,
ki kmet pospravlja jih domov,
a s kmetom še politiki
na kupček radi bi prišli.

Prelepo mesto Ljutomer
goric je sončnih svetober,
vodilni tja so šli možje,
da narodu vse razložje.

Je Janez Pucelj se razgrel,
krilatic marsikaj naštel,
za njim prišel je drugih roj
boranijo spravljat v trebuh svoj.

In ljudstvo je razneženo,
ker vsem je zdaj ustreženo,
a kdo bo krona teh idil —
jesenski čas nam bo odkril.

Krpelj.

MESTO UGANKE.

Mož enozložen je — ljubljanski
advokat,
dvozložen ima — na kmetih svoj
obrat:

Dokler na nebu je vse mirno,
možakarja gledata se grdo,
če pa volitev se bliža vihar —
složno oba sta — zavezniški par.

(Dr. D. Puc — Ivan Pucelj)

Resna novica.

Dobro informirani krogi svetujejo ljubljancanom, ki se vozijo v Trst marele kupovat, naj se čimprej pre-skrbijo z dežniki iz Trsta. Ko se bodo namreč v Italiji ustanovili ženski amazonski polki, oboroženi z marelami, bo gotovo tudi cena tega italijanskega izdelka narasla in potem ne bo več cenejši od naših domačih dežnikov... Saj so se končno tudi naši vrli mariborčani prepričali o koristnosti vojaškega duha — vsaj pri sosedih. Odkar se je namreč ta duh polastil avstronemških sosedov, so pri njih cene tako narasle, da se ne vozijo več mariborčani v Gradec nakupovat, ampak Gradčani v Maribor. Zato kar predobro sočustvujemo z našimi severnimi sosedi, če se jim v zadnjih časih ne obnese tako njih geslo »svoji k svojim«, kakor mariborčanom.

KAJ V ŠOLI NI PRAV.

Janezek je bil prvič v šoli. Ko je prišel domov, ga je vprašala mati, kako mu je ugajalo. »Slabo,« ji je odvrnil Janezek, »dvakrat smo molili, pa nikoli jedli.«

D. Goflja:

Zaroka.

Eva dična je mladenka,
mного zaželena,
vse življenje le bila je
petkrat zaročena.

Zdaj goreče ljubi Hansa,
ker zelo je spreten,
golman je pri S. K. Zgubi
in za vse dovzeten.

Danes se bo tam »Pod lipo«
zopet zaročila,
od radosti solze toči
njena mati mila.

Saj pri hčerki so ta slavja
trikrat le na leto,
mamino zato je srce
slavnostno prevzeto.

Eva dična pa že misli,
kaj bo govorila
in kako zaroke prejšnje
vse bo — zatajila...

Prvi zaročenec bil je
velika baraba,
drugi fant bil bolj za nič je,
kakor kakšna baba.

Tretji star je bil profesor
in hudò udarjen,
a četrti, kot umetnik
kakšen zanemarjen.

Peti, ki mu skoro bila
dala bi svoj venec,
brez denarja bil je, mrha,
in povrh — Slovenec...

To je Eva — res, le v mislih —
ženinu natvezla,
a med tem že mrak je padel,
luna je prilezla.

Vsi prihajali so. Fanta
k Evi le bilò ni,
Evi pa za zaročence
nikdar pač hudo ni.

Tujec k njej neznan prisede...
»No, ker je že sila,«
de mu Eva, »pa se bova
drevi zaročila!«

K sebi ga krepkò privije,
cuka za mustače,
ej, za zakon vsak je dober,
da le nosi — hlače!

Nova bo zaroka kmalu
isti sad rodila,
kot, če bi se bila s Hansom
drevi zaročila...

Mariborski epigrami

Ker ljubi petje in teater,
za primadonami nori,
ker klasičnih je ved ljubitelj,
se vede klasično vse dni,
ker je jurist, čeprav v pokoju,
za nove pravde nam skrbi,
ker steče kar za vsakim krilom,
ime se »Steklič« ga drži.

G.

Struna milo se oglasi,
se za Tyrša navdušuj,
o sokolski telovadbi
domovini oznanuj.

Gospod Schlegl, mož
ki zna dobro „pumpati“

D. Goflja:

Modna dama.

Graciously avenijo
meri. Nos gre kvišku, v zrak.
Vsi parfumi z nje dišijo,
da človeka vrže vznak.

Je klobuk po taki modí,
kot v Parizu ga še ni,
vsa ponosna ž njim zdaj hodi,
so kar solzne ji oči.

Letos so lasji ji plavi,
lani črni so bili,
a pred lanskim še rjavi,
rdeči bodo pa — te dni...

Tak se ziblje sredi ceste,
z glavo, ki tišči v nebo...
Revčki, ki toč mimo greste,
vas ne boža nje oko!

Družbo boljšo le izbira,
ki pomeni kaj, velja,
ki vsaj kaj reprezentira,
tako ona le pozna.

Le, če inteligentno oblečen
kdo in krepkih mišic je,
toaletnik neoporočen,
zanj se vname ji srce!

Ž njim hodila rada v kino
in ponosno bo na ples,
čitala bo slovstvo fino,
saj kulturna vsa je res...

To bo par, ki naj predstavlja
— sredi promenade vsaj! —
(zloben je, ki nanj zabavlja),
bog mu mnogo dece daj!...

In če bo ta deca tudi,
kakršni so starši, cvet,
naj se nihče ne začudi,
če čimdalj bo — trapast svet...

ANEKDOTA O PROF. JEROVŠKU.

Rajni profesor Jerovšek, splošno imenovan »Zeus«, je bil velik vzgojitelj, sovražnik vsega nasilno modernega in pristaš stare, solidne vzgoje. Posebno je bil nenaklonjen časnikarskemu slogu, časopisnim racam in slovničnim napakam. Hrano je imel abonirano v »Gambrinovi dvorani«; tam je prebiral dnevno

vse dosegljive časnike, jih korigiral in glosiral. Njegove glose in opazke, ki so bile napisane ob robu časopisov in ki jih je kar mrgolelo, so bile žolčne, včasih pa tudi zabavne. Nekoč je bil v »Jutru« objavljen razgovor ameriškega novinarja s 120 let starim Turkom Zoru-ago, ki se je tedaj kazal ameriškim zijalom. Zoru-aga je trdil v tem razgovoru: Dosegel sem tako častljivo starost, ker se nisem nikdar branil: 1. vina; 2. nikotina in 3. — žensk...

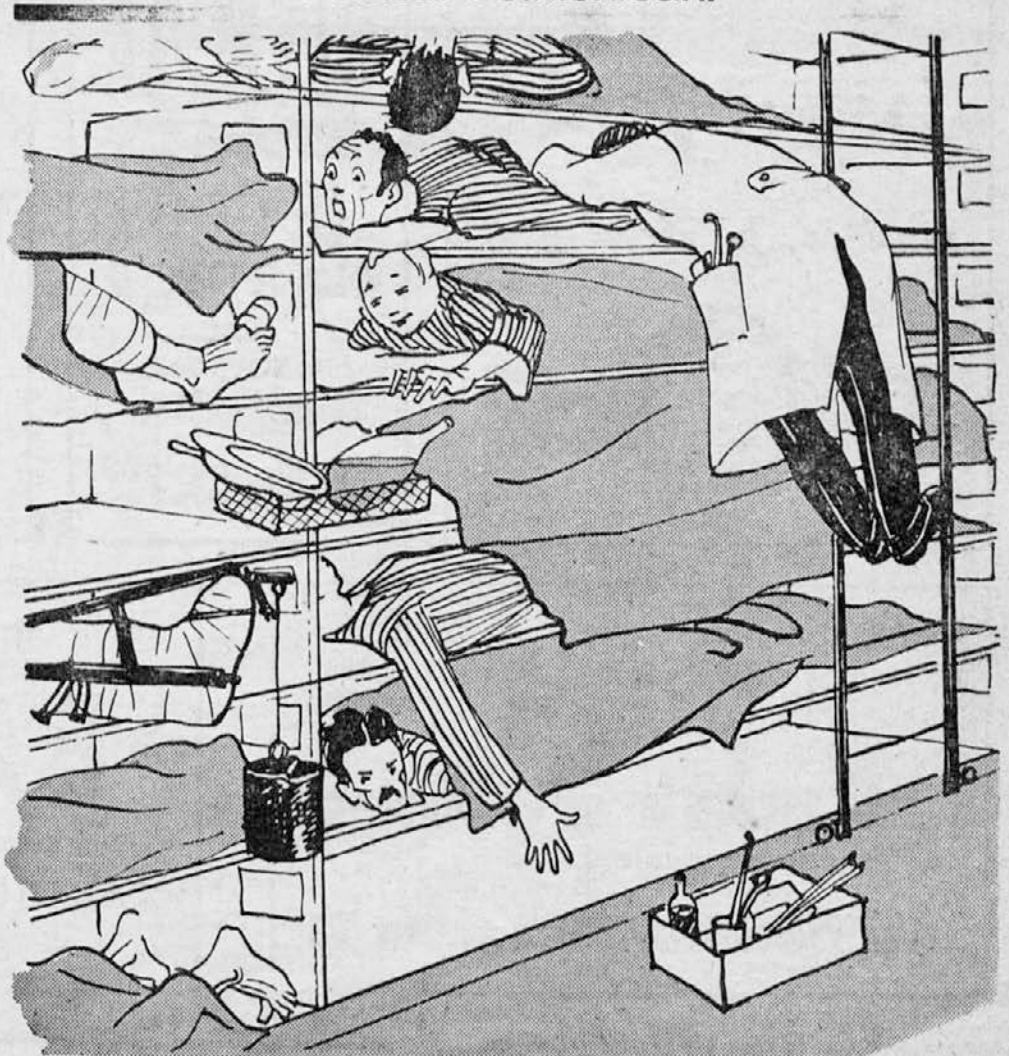
Na kar je prof. Jerovšek spodaj pripisal: »Turška prasica!« ...

V PARKU.

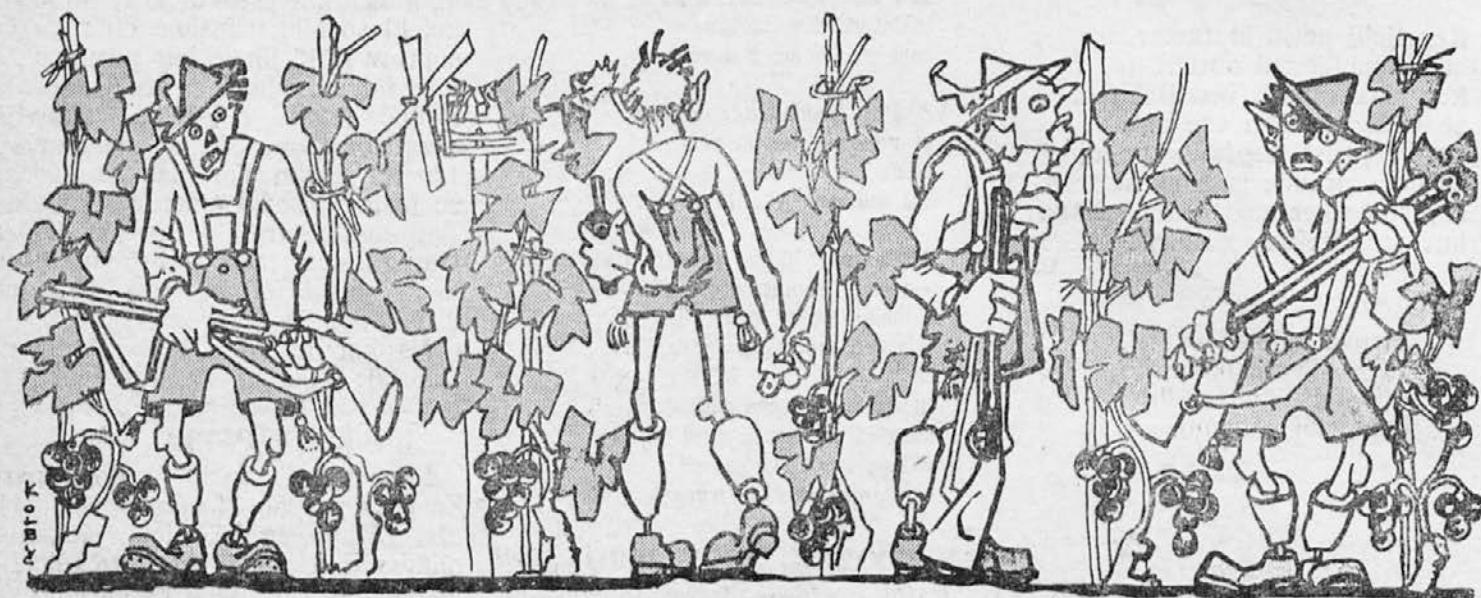
Lepo mlado dekle je šlo v park. Zagleda prazno klopico in sede najo. Mimo pride mlad, eleganten mladenič, ki radovedno »pokuka« k njenim nožicam. Ona razburjeno potegne krilo čez kolena ter pogleda vstran. Mladi gospod se vljudno nasmehe: »Najlepša hvala! Sedaj pa vidim res vse...« Študiral je namreč nove vzorce za tkanino.

Tiskala »Ljudska tiskarna« v Mariboru. — Za tiskarno odgovarja V. Eržen v Mariboru.

Praktičen izum ob pomanjkanju ležišč v naših bolnišnicah.

Štajerski „Weingartenbesitzerji“ so tudi zastražili mejo svojih vinogradov.

Opozarjamo na prvo internacionalno
foto-umetniško razstavo v Mariboru
v Unionski dvorani od 24. septembra do 5. oktobra 1938.

Žepne ure od Din 35.— napr.
Ročne ure od Din 70.— napr.
Budilke . . . od Din 39.— napr.

vse z garancijo samo pri

Josipu Janka

urar in juvelir

Maribor, Jurčičeva ul. 8

Športna
trgovina

OLYMPIA

F. ČOP
MARIBOR
PALAČA
BANOVINSKE
HRANILNICE

Kupujte pri nas!

Šolske potrebščine,
pisarniške potrebščine

po ugodnih cenah pri

**Vilku
Weixl**

Maribor, Jurčičeva 8

USNJE, KOŽE, ČEVLJARSKE POTREBŠČINE
IN GORNJE DELE ČEVLJEV:

Vaclav Vošinek

trgovina z usnjem

Maribor, Koroška cesta 13

Moderniziramo, obrnemo ali popravimo Vam obleko!

EXPRES

— Popravljalnica, čistilnica in likalnica oblek —

MARIBOR, MARIJINA ULICA 24

(Vogal Cvetlične ulice).